

GYMNAZISTA

Ročník: 35

Číslo: 2

Jún 2011

Cena: 0,50€

Na nezastavanej ploche medzi Teplicami a Veľkými Piešťanmi vzniklo námestie mestského typu. V r. 1926 bola postavená budova podľa projektu L. Skřivánka (klasicizujúca neorenesancia) firmou Berta a Kováč - slovenská Meštianska koedukovaná škola – dnešné Gymnázium Pierra de Coubertina. Na fasádach je aplikovaná autorom uplatňovaná sgrafitová rustika; povšimnutiahodné klasicizujúce členenie povrchu kamennými pilastrami a sgrafitové kvádrovanie plôch s priaznivým účinkom. Denne na nás dýcha história...

- OBSAH -

Maturity	s. 3
Superkvinta + super dramatický	s. 4
Taliansko	s. 5
Elá Hop	s. 6
Supertrieda – Behind the Scenes	s. 7 – 10
Vtáka spoznáš po perí, študenta cez prestávku	s. 11
Summer Story, Virtuálny svet je nákazlivý	s. 12
Keby som tak bola princeznou	s. 13
Za kým idem, keď mám problém	s. 14
Ako sa v človeku rodí sloboda	s. 15
Úúúúava	s. 16
Kognitívne preťaženie, Keby som tak vedela čítať myšlienky	s. 17
Vypni hruď a vykrič svoj vzdor	s. 18
Náš vodca, Zvieracia farma	s. 19
Básnické okienko	s. 20
Osemsmerovka	s.21
Myšlienky	s. 22 – 23
Komix	s. 24

Vaša redakcia

- REDAKČNÁ RADA -

Komix: Michal Klčo

Grafika a hlavolam: Viktor Vrábel

Korektúra: PaedDr. Ivana Papcunová

Maturity – pohľad z oboch strán

V deň D sa chodby našej školy zaplnili „vyfešákovými“ maturantmi. Niektorí sa nervózne prechádzali po chodbách, iní pokojne čakali na svoj osud a tí, čo mali po tom, podporovali ostatných. I naši učitelia sa snažili spríjemniť čakanie menšími vtipmi alebo povzbudzujúcimi slovami. Asi väčšinu z nás zaujíma, ako sa maturant cíti pred svojou dôležitou skúškou, ako sa snaží odbúrať stres alebo ako sa mu podarilo zvládnuť samotnú prípravu a skúšanie. Preto sme sa ponorili do víru týchto študentov a profesorov a spýtali sme sa ich pár otázok.

? *Otázky pre študentov:*

- Ako si strávil deň pred maturitami?
- Aké metódu využívaš na odbúranie stresu?
- Akú tému si si vybral?
- Ako osláviš maturity?

? *Otázky pre profesorov:*

- Prežívate s maturantmi predmaturitný stres?
- Máte počas skúšania trému?
- Porovnajte úroveň študentov za vašich čias a dnešných študentov.
- Stalo sa vám niečo bizarné počas skúšania?

Timotej: Bral som to OK. Učil som sa priebežne. O nič mi tu nejde, som už prijatý. Vybral som si ľahkú tému: Epos o Gilgamešovi a Bibliu. Je to o šťastí. Oslavoval som už predvčerom, oslávim aj zajtra, aj cez celý víkend. TAK URČITE treba oslavovať.

Veronika: Pred maturitami nestresujem, ale keď odpovedám, som stresmen. Zatiaľ mám tri jednotky, darí sa mi výborne. Profesori sú veľmi milí, držia nám palce a dobre nás pripravili. Celkovo som spokojná. Oslávim v Indianse a na chate.

Katarína: Pred maturitami: stresy, stresy, stresy. Učím sa stále, každú voľnú chvíľu. Bojím sa, že dostanem okno. Mám za sebou ešte len jeden

predmet, dostala som jednotku aj okno. Proti stresu mi pomáha prechádzanie sa. Vybrala som si tému: Cyril a Metod. Oslávim v Indianse, na chate, ale pripravujem sa na prijímačky, čiže oslavy budú krátke...

P. prof. Knapcová: Ak sú maturanti moji žiaci, to sa nedá s nimi neprežívať. Sčasti mávam trému. Úroveň správania a vedomostí je neporovnateľná! Za našich čias to bolo také encyklopedické učenie sa. Bizarná vec sa mi nestala, len sa stávajú vtipné pomýlenia výrazov.

P. prof. Kozák: Naučili ma nestresovať študentov na maturitách. Riadim sa podľa pravidiel „Ťažko na cvičisku, ľahko na bojisku“ (Kutuzov). Treba sa učiť, pracovať na sebe. Maturantom fandím. Ako študenti sme boli poslušnejší. Na vrbovskom gymnáziu sa mi stalo, že som oznámil študentke jej výbornú známku a následne takmer od šťastia skolabovala.

Sima

Supertrieda – Super kvinta a super dramatický

Dňa 23.5. sa trieda kvinta spolu s dramatickým krúžkom zúčastnila na krajskom kole súťaže Supertrieda, ktoré sa konalo v DK Ružinov v Bratislave. Supertrieda je súťaž, v ktorej majú účasť žiaci z celej triedy a vytvárajú si vlastné autorské dielo – divadelnú scénu na určitú danú tému, v prípade stredoškolskej kategórie si scénu pripravujú vybraní žiaci z rôznych tried. Tohtoročná téma znela: Môžu peniaze zmeniť svet? Kvinta si pripravila autorské dielo s názvom Peniaze menia ľudí, ľudia menia svet a dramatický krúžok nacvičil scénu s názvom Narkobarón. Dramatický krúžok dostal cenu za scenár a kvinta postúpila do celoslovenského kola, ktoré sa

taktiež konalo v Bratislave v SD Nivy. Plní očakávania sa žiaci kvinty vydali 26.5. na cestu do Bratislavy, aby vzorne reprezentovali školu, čo sa im aj podarilo, pretože v silnej konkurencii získali úžasné druhé

Vyhodnotenie v SD Nivy bolo veľmi napínavé...

Foto: Viktor Vrábel

miesto. Čo žiakom kvinty táto súťaž dala? Skúsenosť s prácou s celým triednym kolektívom, zlepšenie vzťahov v triede,

P. prof. Jendrichovská po prebratí ceny za 2. miesto.

Foto: Viktor Vrábel

zlepšenie hereckých schopností a najmä dobrý pocit z vykonanej práce.

RCK

Fotka našej Supertriedy s diplomami...

Foto: Mgr. K. Učňová

Taliansko

Pod vedením zástupcu RNDr. J. Šmídu sa v dňoch 29.5.-3.6. konala exkurzia, zúčastnili sa profesor Mgr. Ábel, Mgr. E. Corticelli a triedy 1.C., 1.D. a 2.D.

Cieľom exkurzie bolo Taliansko, konkrétne mesto Paestum, ostrov Capri, sopka Vezuv, Pompeje, mesto Agropoli a Rím.

A ako to prebiehalo? Niekoľkohodinová cesta autobusom sa "jakž-takž" dala zvládnuť. I keď mnoho ľudí nevedelo, ako si má ľahnúť, tak sa jednoducho uvelebili v uličke autobusu. Z vlastnej skúsenosti viem, že sa tam spalo oveľa lepšie ako na sedadle. Každé 4 hodiny bola prestávka na benzínovej pumpe. Niekedy sme sa už nemohli dočkať (viete, keď dodržiavate pitný režim, nepomôžu ani prekrížené nohy).

Príchod do hotela dopadol úspešne. Rozdelili sme sa na skupinky a ubytovali sme sa. Stihli sme navštíviť pláž, ktorá bola asi 200 metrov od hotela. More bolo šire, modré, slané a mokré. A najlepšie boli vlny!

Neskôr sme navštívili mesto Paestum, kde sme si pozreli archeologické

Výletík do Pompejí...

Foto: Mgr. Marián Ábel

objekty. Pre väčšinu z nás "len kopu šutrov". Ale fascinujúcich.

Veľkým zážitkom boli Pompeje, výstup na sopku Vezuv či zábavné večere na hoteli.

Najviac nám však v pamäti utkvel výlet na ostrov Capri a do Ríma.

Ostrov Capri je kategória sama osebe. Veľa ľudí opisuje tento ostrov ako najkrajšie miesto v okolí Talianska. My sme zažili jeho "zlé obdobie" V daždivom počasí sa väčšina z nás brodila len v šľapkách s holými nohami cez valiace sa prúdy vody, prikrytí neskôr mokrou osuškou. Dokonca i v takomto stave sme si našli príležitosť na humor. Zvyšok času sme len zúfalo premýšľali, ako prežiť. Po

tomto fiasku sme mali navštíviť ešte mesto Agropoli, čo neprichádzalo do úvahy. Vyškrtli sme ho.

Rím bol ten lepší prípad. Vnímame ho ako zaujímavé a okúzľujúce miesto, napriek otlakom na nohách, ktoré boli výsledkom 10-hodinového chodenia. Videli sme Koloseum, navštívili sme Vatikán a rôzne iné čarovné miesta. Potom nás čakala už len cesta domov.

Cestou domov sa nám už spalo dobre. Predpokladám, že z vyčerpania. Po niekoľkých prestávkach sme sa ocitli na konci našej "púte". Prišli sme živí a zdraví, plní zážitkov a krásnych spomienok. Nikdy nezabudneme!

Barusha

Elá Hop v Piešťanoch alebo zvláštne vystúpenie pre malé deti

„Snehulienka bývala sama so 7 chlapmi v malom domčeku. Jasmin chodila s chalanom menom Aladin, ktorý býval na ulici. Pinokio bol klamár. Robin Hood bol zlodej. Tarzan pobehoval po okolí úplne nahý. Cudzí chlap pobozkal spiacu Ruženku, ktorá si ho hneď nato vzala za muža. Popoluška klamala a utiekla z domu, len aby mohla ísť na párty. Tak teraz vážne, nie je to naša vina, to vy ste nás tak vychovali! :-).“

Kto by nepoznal Elá Hop, zábavnú reláciu? Nuž nečudo, že ich vystúpenie pred Domom umenia počas OLKS prilákalo divákov. Prišla som i ja so sestrou, ale ich program ma doslova prekvapil: Dvojica sa snažila poučiť minidivákov, ako to konieckoncov robila vždy. A tak sa na scéne zjavili bábky – deti, ktoré ich starostliví rodičia Ela a Hop (nie až takí starostliví, ako sa nakoniec ukázalo) snažili odnaučiť rôznym nepeknotiam.

Dievčatko, ktoré sa narodilo s dlhým nosom muselo podstúpiť experimentálnu liečbu na jeho skrátenie, tá jej nepomohla, ba nos dokonca ešte predĺžila.

Lenivý chlapec tiež nemal ľahší osud. Rodičia ho

rozmaznali a podporovali jeho denné ničnerobenie, a keď sa chlapec vzoprel a chcel ísť na koníčka, rodičia sa spamätali a z hodiny na hodinu z neho chceli spraviť aktívneho mládenca. Chlapec tvrdo doplatil na svoju túžbu ísť "na koníčka" a aj na fakt, že sa nedokázal dostatočne rýchlo prispôbiť. Rodičia naňho zavolali ťažký kaliber – ľudí, ktorí ho mali odnaučiť lenivosti, jeden z lektorov bol dokonca vojenský inštruktor (alebo iba muž, ktorý príliš často pozeral G.I. JANE). Chudák chlapček, skončil tak, že si z neho istý deduško spravil ľudský dopravný prostriedok a na chlapcovom chrbte sa odviezol nevedno kam (moja teória – bol to otrokár, ktorý ľahko získal človeka naviac) a rodičia sa dokonca večnému odchodu ich syna potešili. Iný chlapec zasa doplatil na svoju maličkú chybu – mľaskal pri jedle – tým, že mu zašili ústa. Človek si pripadal ako pri pozeraní hororu Saw.

Nemožno nespomenúť dievča, ktoré sa nechcelo umývať, a tak skončilo na podnet rodičov v chlieve. Hoc súhlasila, ale čo môžete čakať od dieťaťa. Najhoršie na tom je, že ho rodičia v

Elá Hop in flagranti:
Odsúdili dievčatko na
doživotie v chlieve. :)

Zdroj: mcvcielka.sk

tomto rozhodnutí nielenže podporili, ale nápad uzatvorenia v chlieve vznikol v ich myšliach.

Toto všetko sa odohrávalo pred očami dva až desaťročných, ktoré hltali každé slovo, a ich rodičov, ktorí sa na tom všetkom očividne dobre zabávali. A tak sa pýtam, kam ten svet speje, keď ani deti nemožno v zábavnom programe uchrániť od takýchto vystúpení?

P.S.: Akoby nestačili rozprávky ako Popoluška – o chuderke, ktorá bola sústavne celý život týraná svojou macochou. Snehulienku dokonca chcela jej nevlastná matka zabiť. Nehovoriac o Meg z Herculesa, ktorej duša bola v moci boha podsvetia. A tu je vidno ako skončila predstava o tzv. Detskej nevinnosti :D

Katya

Supertrieda - Behind the Scenes

- Kvinta -

Nacvičovanie divadelnej scény? Povieť si, že je to malina, veď máte v triede 27 schopných ľudí, ktorí sú spoľahliví, nerobia problémy, chce sa im pracovať, proste, sú úžasní. Ak sa vám táto veta zdala byť divná, tak máte dobrý postreh. Organizovanie 27 mladých ľudí totiž nie je jednoduché, najmä s minimálnou pomocou profesorov.

Ako to všetko začalo?

O súťaž Supertrieda sme sa začali zaujímať (ja a pár jednotlivcov) asi v októbri a s nadšením sme čakali na vyhlásenie témy tohto ročníka súťaže. Naše očakávania boli splnené v januári, keď bola na internete uverejnená téma tohto ročníka. Keď sme uvideli názov témy, ostali sme mierne šokovaní: „Môžu peniaze zmeniť svet?“ Našťastie, naše nadšenie neopadlo a začali sme premýšľať nad scenárom.

Scenár – dôležitá to vec

Po úpenlivom premýšľaní nad zvolenou témou sme hneď vedeli, ako náš scenár nemá vyzeráť: nechceli sme žiadne tuctové príbehy o ľuďoch, ktorí vyhrávajú v lotérii, o chudobných, ktorí sú zrazu bohatí atď., proste žiadne nudné a otrepané príbehy. Preto sme na jednej

suplovanej hodine matiky napísali na tabuľu každý návrh, ktorý nám napadol, a hlasovali sme. Do najužšieho výberu sa dostali 3 návrhy: Mafia, História peňazí a Mix (mix všetkých návrhov, ktoré boli na tabuli). V hlasovaní vyhrala História peňazí o 1 hlas. Osobne som bola aj celkom rada, keďže to bol môj návrh, a zvolala som niečo ako

Pavína pri ú(o)prave
kostola z kartónu.

Foto: Viktor Vrábel

Veľkú radu scenáristov, kde sme boli asi desiaty a navrhovali sme námety na scény z histórie. Ale na samotné písanie sme ostali len dve: Pavína Hodulová a ja. Chodili sme po triede a vypytovali sa ľudí, v akom období by chceli hrať, a podľa záujmu sme priradili postavy a písali sme pre ne texty, ktoré boli vo veršovanej podobe. Taktiež sme zaviedli pravidlo:

nikto nepíše tú časť, v ktorej hrá. Preto sme sa aj trocha obávali, čo na seba vymyslíme :). Po dokončení diela sa väčšine ľudí scenár páčil a mohli sme začať s nacvičovaním, i keď záverečná pieseň bola dodatočne napísaná týždeň pred súťažou.
Nacvičovanie – jeden veľký zmätok

S nacvičovaním sme chceli začať čo najskôr, aby sme nemali stresy týždeň pred súťažou. Samozrejme, čo sa mohlo pokaziť, to sa pokazilo už dávno pred nacvičovaním. Pani profesorka, ktorá s nami mala nacvičovať, Mgr. Zuzana Jendrichovská, nás tento rok neučila. Preto sme ju chodili otravovať, či by nám nemohla vybaviť, aby sme mohli nacvičovať cez etickú výchovu a či by nemohla nacvičovať s nami. Bohužiaľ, pani profesorka nemala vtedy voľnú hodinu, a preto mňa a Pavínu stanovila hlavnými organizátorkami a mali sme triedu viesť my, pričom pani profesorka Učňová nám pomáhala usmerniť morálku ostatných, s ktorými sme momentálne nenacvičovali. Nácviiky prebiehali nasledovne: určitá skupinka nacvičovala, ostatní vykrikovali, robili neporiadok a nerešpektovali nás ani vyučujúcu. Takto to fungovalo

asi každú hodinu nácviku, pričom niektorí ľudia vystriedali roly, pretože sa im zrovna nechcelo hrať a mali tisíc dôvodov, prečo nemôžu. A najväčší problém bol so žiakmi, ktorí chodia na náboženstvo, pretože mávali voľnú hodinu a málokedy boli videní na nácvikoch, čo nám často sťažilo situáciu. Ako sa blížila súťaž, zväčšovala sa aj potreba kulís a rekvizít.

Kulisy a rekvizity – kto ich urobí?

Začali sa viesť diskusie o tom, kto zhotoví rekvizity a kulisy. Keďže chalani mali asi 5x priniesť kartóny a priniesli možno tak fiktívne kartóny, tak sme zistili, že tadiaľto cesta nevedie. V tejto bezvýchodiskovej situácii Viktor Vrábel navrhol revolučné riešenie: rekvizity budú vyrobené kašírovaním a potom budú nafarbené temperkami. Čas bol náš najväčší nepriateľ, a preto sme sa pustili do práce: Viktor a ja, pretože k nemu bývam najbližšie. Kašírovaním sme vytvorili kamene, dva pyrity, „vzácne kovy“, dokonca aj lýdsky džbán. Tieto rekvizity síce vyzerali super, ale mali jednu nevýhodu, občas z nich kúsok odpadne a to pre džbán nie je dobrá perspektíva. Preto sme sa vydali na prieskumnú misiu po škole, hľadaným objektom bola 1,5

litrová fľaša Rajec. Jedinú takúto fľašu sme našli v triede 4.C Zistili sme, že maturanti už túto fľašu potrebovať nebudú, tak sme si ju privlastnili a Pavlína Hodulová z nej spravila krásny džbán (deň pred súťažou).

Radka v kostýme
zhotovenom z PVC
vriec pre záhradkárov.

Foto: Viktor Vrábel

Kostýmy – čo na seba navliecť?

Naša scénka bola o histórii, takže kostýmy boli trochu náročnejšie, museli vyzerieť aspoň trochu ako z daného obdobia. Škála oblečenia bola veľmi rôznorodá – od rôznych kožušín a plácht až po stredoveké šaty, čínske oblečenie alebo kostým z PVC. Za ušitie úžasných kostýmov pre kňaza a alchymistu ďakujeme Mgr. Kataríne Učňovej.

Krajské kolo sa blíži - panika

Asi týždeň pred krajským kolom bola nálada na bode mrazu, takmer každý sa chcel vzdať a nechať celú súťaž. Po rôznych argumentačných vystúpeniach (kde som si vymýšľala rôzne hlúposti, len aby som presvedčila spolužiakov) sme sa nevzdali a nacvičovali sme v utorok. Mnohí však uprednostnili skorší odchod domov. Naša jediná záchrana bol piatok, 4 hodiny sme intenzívne nacvičovali. Po týchto úmorných hodinách uťahaná a zdesená pani profesorka Jendrichovská povedala, že to nie je až také hrozné. Za posledných 10 minút nacvičovania sme stihli nacvičiť záverečnú pieseň (rekord!!!). Pani profesorka predvídala, že texty budú mnohým ľuďom robiť problém, preto sme sa dohodli, že v nedeľu sa stretnú dobré speváčky a naspievajú záverečnú pieseň, aby sme v pondelok mohli spievať na playback. V nedeľu sme prišli (Natália Bačiková, Pavlína Hodulová, Lenka Kršňáková a ja, o technickú stránku sa postaral Viktor Vrábel) a naspievali sme a nahráli na keyboarde záverečnú pieseň. Nahrávanie nás veľmi bavilo.

Krajské kolo

Presun rekvizít do DK Ružinov.

Foto: Viktor Vrábel

Počas cesty do Bratislavy sme ešte vymýšľali názov nášho diela. Všetci sme sa zhodli, že názvom bude úryvok z piesne: Peniaze menia ľudí, ľudia menia svet. Po dlhej ceste a hľadaní DK Ružinov sme prišli do šatní, kde sme si zložili veci, prezliekli sme sa a bez generálky a skúšania sme o chvíľu vystupovali. Pri vystúpení sa mnoho vecí pokazilo, ale výsledný efekt bol dobrý, a preto nás porota ocenila postupom do celoslovenského kola.

Posledné prípravy pred finále

V utorok sme príprave veľa času nevenovali, etika vyzerala tak ako vždy – polovica ľudí zasa odišla. V stredu sme nacvičovali takmer celý deň, doladňovali sme záverečnú pieseň, keďže porota nám vytýkala playback, a menili sme pár scén, lebo podľa poroty sme boli príliš násilní, pridali sme ešte nejaké hudobné efekty a cibрили sme dielo tak, aby bolo čo najdokonalejšie.

Finále

Po zábavnej ceste, keďže sme nevedeli nájsť SD Nivy a pani profesorka sa musela pýtať ľudí, kde to je, sme sa dostali do stiesnených priestorov s jednou šatňou a mnohými ľuďmi. Ale ako sa vraví, dobrých ľudí sa všade veľa zmestí. Keď každý priviedol svoj image do dokonalosti, išli sme sa pozrieť na našich súperov. Vystúpili sme ako tretí v poradí a zožali sme asi najväčší potlesk (možno preto, lebo sme na konci vyhadzovali peniaze). Po vystúpení všetkých tried z našej kategórie sme netrpezlivo čakali na výsledky. Skončili sme na krásnom druhom mieste, získali sme gitaru pre našu školu a každý žiak bol ocenený drobnosťami. Naše krásne umiestnenie sme išli osláviť nákupmi v Avione.

- Dramatický krúžok -

Nacvičovanie v dramatickom krúžku môže

vyznieť taktiež veľmi jednoducho. Do dramatických krúžkov predsa chodia ľudia, ktorí chcú mať aspoň niečo spoločné s herectvom, sú talentovaní herci, speváci, hudobníci či tanečníci a vystupovanie im nerobí problém. To je síce pravda, no neverte tejto naivnej predstave! Plány totiž môžu zhať úplne iné veci.

(Ne)slávny začiatok a námet na scenár

Rané obdobie dramatického krúžku bolo známe tým, že ho navštevovalo mnoho ľudí. Keď raz bola drivivá väčšina členov účastná na krúžku, Mgr. Jendrichovská (vedie krúžok), nám navrhla, aby sme vymysleli námet na scenár priamo na mieste. Zo všetkých nápadov bol hlasovaním vybraný námet Romana Janotíka s názvom Narkobarón. Keď bol vybraný námet, všetci členovia sa krúžku už nikdy nezišli a ostali sme len piati: Michal Freriks, ja (Radka Kováčová), Jana Madunická, Bianka Tomanicová a Viktor Vrábel. Keďže sme boli z troch rôznych tried, prvé hodiny sme na seba doslova len pozerali a nevedeli sme, čo máme od koho očakávať. Čas nemilosrdne plynul a my sme sa už museli rozhodnúť, čo urobíme so scenárom.

Scenár – nekonečná práca

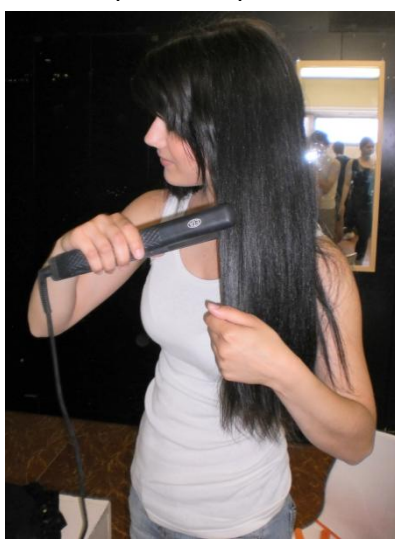
Scenár sa mal pôvodne písať vo štvrtok, na

dramatickom, ale každý z nás mal za sebou 6 hodín vyučovania a mozog už nepracoval tak, ako by mal, a každý z nás bol hladný. Preto sme sa dohodli, že sa stretneme v čajovni cez jarné prázdniny, aby sme sa pohli z miesta. Pani profesorka Jendrichovská priniesla nový námet o rímskych bohoch, ktorí sa rozprávajú medzi sebou o negatívnom vplyve peňazí na ľudí a ako by túto situáciu chceli vyriešiť. Keď pani profesorka odišla domov, rozhodli sme sa, že chodenie v dlhých bielych plachtách nás nejako nepriťahuje a predstava bohov, ako hrajú na keyboarde a spievajú, nám robila mierne obavy kvôli autentickejšť, preto sme sa vrátili späť k Narkobarónovi. Začiatky písania boli veľmi ťažké, dlho sme premýšľali nad kostrou scenára a nad tým, kto bude mať akú rolu. Keď sa vykryštalizovali roly a základy, začalo sa už „ozajstné“ písanie. Najviac sa zväčša napísalo na stretnutiach v čajovni a najväčší podiel na písaní mal Michal Freriks a Bianka Tomanicová.

Týždeň pred krajským kolom – stres a problémy

Keď sa krajské kolo nemilosrdne blížilo, začali sa prvé stresy. Od zástupcu Mgr. Jána Číža sme si vybavili voľné dni na nacvičovanie. V tomto týždni začalo v podstate naše prvé nacvičovanie „na scéne“.

Počas týchto dní sme ešte dopisovali scenár a upravovali sme maličkosti. Nastali aj konflikty a rozpory, keď sme sa chceli na celú súťaž vykašľať. Tieto problémy sa nám podarilo prekonať a dielo sme nacvičili najlepšie, ako sme mohli. Na poslednom nácviiku sme sa zišli v nedeľu, zároveň sa nahrával aj epilóg a dohodli sme sa na hudbe, ktorá sa použila v pozadí.

Jana Madunická sa pripravuje na svoju rolu.

Foto: Viktor Vrábel

Krajské kolo

V pondelok 23.5. sme sa plní obáv vydali na cestu do Bratislavy. Po presune do šatní nastali malé komplikácie, keď sme našli harmonogram, pretože Narkobarón nasledoval hneď po diele Peniaze menia ľudí, ľudia menia svet, v ktorom som hrala ja a Viktor Vrábel, a preto sme mali veľké stresy s prezliekaním kostýmov. Nakoniec sme tento problém prekonali a na javisku sme podali najlepší možný výkon;

Michal Freriks ako drogový diler, ktorý podľahol peniazom, ja ako právnička, Jana Madunická ako chladná družka vysoko postaveného mafiána, Bianka Tomanicová ako priateľka drogového dílera a Viktor Vrábel ako drsný väzenský strážnik. Po skončení nášho vystúpenia boli ľudia ako obarení. Moderátor vyhlásil, že sme ukázali odstrašujúci príklad situácie. Porota náš výkon označila za autentický a vysoko umelecký, ale keďže majú radšej sociálne témy na veselšiu nôtu, nepostúpili sme do finále, pretože naše vystúpenie bolo vraj veľmi depresívne. Porotcom sa tiež veľmi páčila tanečná choreografia, ktorú vymyslela Bianka Tomanicová a zatancovala v nej spolu s Michalom Freriksom. Hoci sa kvôli tancu stretli len 3-4 krát, aj tak ju na vystúpení zatancovali bez chýb. Cítili sme miernu nespravodlivosť, keďže vo víťaznej scénke vystupovali aj dôchodcovia s mentálnymi poruchami a v pravidlách je jasne napísané, že v scénke môžu vystupovať iba ziaci stredných škôl. Ale aspoň sme získali cenu za scenár, ktorá nás potešila, pretože na scenári sme pracovali najviac.

RCK

Vtáka spoznáš po perí, študenta cez prestávku...

Všetci žiaci majú jednu vlastnosť rovnakú: tešia sa na prestávku, na ten čas, keď už nudná baba alebo muž odíde a nastane pohoda. Tento čas však každý žiak využije individuálne. Podľa činností, ktoré žiaci vykonávajú počas prestávok, môžeme žiakov rozdeliť na 2 základné skupiny:

1. triedni (žiaci, ktorí sú celú prestávku v triede)

2. mimotriedni (žiaci, ktorí väčšinu času trávajú mimo triedy)

Tieto 2 skupiny môžeme bližšie špecifikovať:

1. triedni

- **oddelenie bifľoši:** Takýchto žiakov spoznáme ľahko – celú prestávku nervujú a stresujú seba aj svoje okolie a 10 minút efektívne naplňajú učením, resp. chaotickým prehadzovaním stránok a výkrikmi do tmy. Biflia sa aj na voľnú hodinu.
- **oddelenie hráči:** Hráči celý čas prestávky venujú hranu hier. Na prvý pohľad ich spoznáme ľahko, lebo na tvári majú neduchapritomný výraz a na oslovenie nereagujú.
- **oddelenie sektári:** Hlavným záujmom tejto skupiny je obdivovať svoj idol, lídra „elitnej“ triednej vrstvy. Symptómy sú: záchvaty smiechu na tragicky nevtipných veciach, pobežovanie okolo jednej

osoby. Niekedy si ich môžeme ľahko zameniť s novovznikajúcou sektou. Na vrchole tejto skupiny stojí idol – boh, ktorý riadi celú skupinu.

- **oddelenie ničiteľia:** Stena od čokolády? Zničené parkety? To nie je problém pre ničiteľov. Obvyklá náplň ich prestávky je ohadzovanie sa, ničenie školského i žiackeho majetku, nadávanie, bitky. Týmto spôsobom vyjadrujú nesúhlas s farbou steny alebo omietky, s umiestnením umývadla a pod.

2. mimotriedni:

- **oddelenie WC maniaci:** WC maniaci trávajú každú svoju prestávku na toaletách. Na tomto mieste však nevykonávajú len obvyklé potreby, chodia si sem dobre pokecať, či už osobne, alebo telefonicky, poprípade si idú uschovať svoj premyslený ťahák.
- **oddelenie pozorovatelia:** Členovia tejto skupiny stoja pred triedou, mnohokrát vyparadení, a vyčakávajú na svoju lásku: či už na krásneho študenta, či študentku, alebo na úžasného profesora, či profesorku s peknými nohami. Mnohokrát sú sklamaní, ich správanie sa vtedy môže podobáť ľahkému hysterickému záchvatu.

- **oddelenie bufetári:**

Prioritou a chrámom tejto skupiny je bufet, kde trávajú svoj čas zábavným nakupovaním. Ľahko môžu prísť k peniazom, keď im pani bufetárka omylom vydá viac, ako zaplatili, alebo zbierajú peniaze popadané na zemi.

- **oddelenie turisti:** Športová skupina, trávi čas intenzívnym nácvikom chôdze. Mnohokrát si urobia malú prestávku u učiteľov, kde robia nekalé veci (napr. vybavujú odklad písomky alebo skúšania) alebo otravujú študentov z iných tried.

- **oddelenie modeli:** Všimli ste si, že zrkadlá sú stále obsadené? To preto, lebo pred nimi ustavične stoja modeli. Skúšajú si rôzne pózy, úsmevy, najnovšie líčenie a účesy, ale málokedy sú spokojní, nadávajú na zrkadlo, že zmenšuje, sú v ňom tučnejší, majú žltšie zuby...

- **oddelenie kopírovači:** Zmyslom ich života je kopírovanie. Každú prestávku našprintujú ku kopírke a kopírujú, kopírujú a kopírujú. Keď nie je čo kopírovať, kopírujú si ruky, prstene a iné veci. Veľakrát majú šťastie a prídu akurát na zľavy, keď je pár kópií zdarma.

Tak čo, spoznali ste sa v nejakej skupine?

RCK

Summer Story

"Heeey! Don't! Give my blue rake back to me!" I was shouting at Matt but he didn't listen to me. He was still playing in the sand with MY rake. I realised that my mummy was shouting to me too. But she didn't look angry so I didn't pay attention to her. There were more important things at the moment: Matt doesn't want to give me the rake. I pulled myself together, snatched it back and ran away as quickly as I could. I wanted to go boast to my mum, but when I came to the deckchair, she had gone away.

"Mummy? Mummy, where are you?" I was about to cry. Maybe was really

angry and left me alone now. What should I do? Matt is only a child, he couldn't help me. Oh, what if I won't see her anymore? "She might have gone to the hotel," I said to myself. Even though it was far for me I ran to look for her there.

When I got into the hotel, the receptionist noticed the big tears on my cheeks. He sat me on his knees and so I confided in. Although I was missing my

mummy, sitting behind the big wooden counter with the receptionist made me feel very important. A little pleasure at least.

In five minutes I cried suddenly: "Mummy!" She ran to me all happy, that she had found her lost daughter: "Where were you?" "I thought you left me, mummy," I told her the truth. "Come on! I shouted to you, that I was going to buy you something," she hugged me and passed me an inflatable duck.

And everything finished well. I learnt a lesson: I would never change my mummy for anything. Not even for a rake.

Bianka Tomanicová, 2. B

Virtuálny svet je nákazlivý

*Únik do sveta
fantázie, zábavy,
nesmrteľnosti...
Neobmedzené užívanie tohto
všetkého si môžeme
vychutnať formou
počítačových hier.*

Začína to príjemným hraním či už RPG-čka, stratégie, strielačky... Pomaly upadáme do akéhosi „tranzu“, zabárame sa do stoličky, prestávame vnímať realitu. Samých seba považujeme za „žijúce“ postavičky, ktoré nie sú skoro ničím a nikým obmedzované. Nesmieme však zabudnúť, že toto všetko nie je skutočné.

Je tu možné nebezpečenstvo závislosti! Ale iba v tom prípade, ak to preženieme. Nemusíme si úplne odopierať svoje hrácke slasti, no všetko s mierou! Poznám človeka, ktorý podľahol. Stal sa závislým. Viete, ako sa správa človek závislý na počítačových hrách? Celý deň sa teší na to, ako si spustí svoju obľúbenú hru. Postupne ignoruje všetko okolo seba. Keď na takéhoto človeka prehovoríte, iba vás okrične známou hláškou: „Buď ticho!“ alebo „Daj mi pokoj!“. O chvíľu začne kričať i na postavičky,

ktoré vidí na monitore. Už toto je podľa mňa choré! Ale tým sa ešte nič nekončí. Táto závislá osoba začne robiť šialené veci ako napr. rôzne grimasy, vydáva zvláštne pazvuky a inými spôsobmi sa pokúša zo seba dostať nahromadenú energiu. Správa sa, akoby bol „z divých vajec“. Na konci celého procesu sa chrptom obracia k okoliu a akýkoľvek pokus o komunikáciu s ním je, žiaľ, márný.

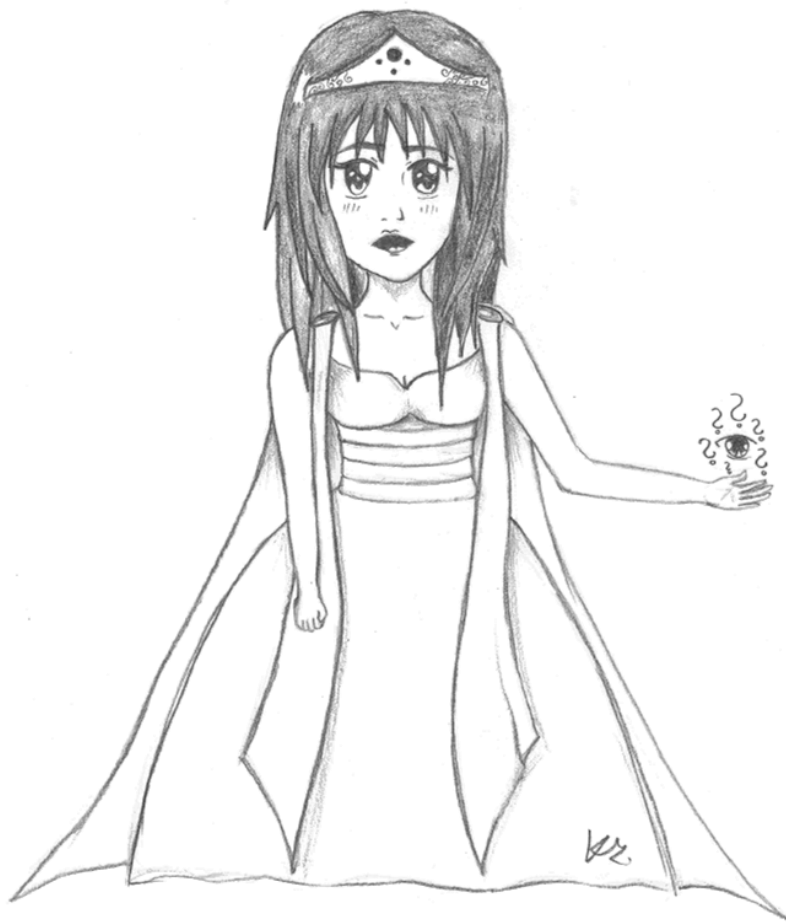
Do reality sa „prebudí“, až keď hra skončí.

Barusha

Keď budem veľká, chcem byť princeznou

Každého raz čaká dôležité rozhodnutie, čo robiť v budúcnosti. Niektorí si na túto otázku už dávno odpovedali a idú za svojim cieľom. Iní sú na vázkach medzi viacerými povolaniami, ale väčšina je beznádejne stratená nevediac, kde sa v živote uplatnia. Všetky kategórie sa nachádzajú aj tu – na gymnáziu.

Ako zistiť, ktoré povolanie je to pravé pre vás? Každý ako malý sníval, že bude lekárom, kozmonautom, princeznou, členkou tímu SG1 (v prípade, ak ste ako ja v detstve ulietavali na Stargate) či ďalším z tuctov povolaní. Ja som si obdobím striedania povolaní prešla tiež. Raz som chcela byť mníška, potom zasa paleontologička, neskôr džokejka, maliarka atď. Ale podobne ako mnoho iných, tieto sny ma opustili rovnako rýchlo ako všetky pred nimi. A prečo? Aby sme niečo dosiahli a splnili si svoj sen, treba viac ako len CHCIEŤ. Na spomenuté povolania treba mať obrovský talent, dobré podmienky, a hlavne tvrdo drieť každý deň. Iba tvrdou prácou, dostatkom

snahy a motivácie, a hlavne neochvejného „chcenia“ by sme mohli dosiahnuť, čo chceme.

Byť princeznou je trochu zložitejšie, ale tiež splniteľné, ak si budeme veriť a tvrdo na tom makať. Pozrite sa na Kate Middleton. Ale pozor! Počet voľných princov ubúda, a nie je to preto, že by bojovali proti drakom. A princezné v dnešnej dobe už nie sú ako tie z rozprávky.

Ak však bezcieľne blúdite

v mori nerozhodnosti, vyčkajte. Nenúťte sa do predčasného rozhodovania, pretože táto otázka je dôležitá a ovplyvní vás na celý život. Venujte sa aktivitám, ktoré vás napínajú, možno práve jedna z nich sa stane súčasťou vašej každodennej rutiny ako dospelého človeka a bude vám prinášať domov peniaze.

Katyra

Za kým idem, keď mám problém?

V živote som sa už neraz stretla so situáciou, ktorá vo mne vyvolala pocity nechápavosti, smútku i potreby niekomu sa zdôveriť. Vedela som, že musím niečo podniknúť. Niečo rozumné, čo by dokázalo pomôcť a zároveň neuškodiť. Aj keď som si nad tým dlho lámala hlavu, vedela som, že sama to nedokážem. Na to jednoducho nemôžem byť sama. Potrebujem niekoho, kto pochopí moju situáciu, moje pocity a dokáže mi poradiť, ako ďalej. Niekoho, kto vie počúvať problémy ostatných a nevyužije ich vo svoj prospech. Kto sa nad všetkým zamyslí a vysloví rozumné slová, ktorými mi dá istotu, že sa na neho môžem spoľahnúť. Kto mi dá jasne najavo, že nie som na tomto svete sama a zmení môj pesimistický pohľad na svet.

Naši rodičia sú jednou z variant. Vypočujú si nás a poradia, ako sa patrí. No sú to dospelí a tí neraz úplne nechápu naše pocity. Kto je potom správny človek, čo pozná riešenia našich problémov?

Ja takého človeka, našťastie, poznám. Som veľmi rada, že som ho stretla. Je skoro v mojom

veku, takže sa dokáže stotožniť s mojimi problémami. Vie mi poradiť, pomôcť mi i vypočuť ma. Verím jej. Všetko, čo som jej kedy povedala, je mojím i jej tajomstvom. Vždy sa problémy snaží riešiť v môj prospech. Veľakrát som sa rozhodovala, či ju vôbec mám zaťažovať svojimi pocitmi. Veď prečo by mala pomáhať práve mne? Prečo sa má zaťažovať človekom, ktorý potrebuje nejakého kamaráta, čo ho pochopí? Zistila som však, že veľmi rada pomáha iným ľuďom. A ešte radšej pomáha práve mne. Keď som šťastná ja, je šťastná aj ona. Som ako jej „mladšia sestra“. Chodím k nej veľmi rada, i keď nie vždy s úsmevom. No aj tak vždy s úsmevom odchádzam.

Keď prídem a svojím výrazom naznačím, že niečo nie je v poriadku, hneď začne hádať, čo ma trápi. Do detailov rozoberieme každú maličkosť, každý môj pocit. Hľadáme rozumné riešenie, ktoré mi pomôže, a zároveň neublíži ostatným okolo mňa. O problémoch sa bavíme úplne normálne. Ako dve najlepšie kamarátky. Veľmi mi pomôže, keď sa vyrozprávam takému dôveryhodnému človeku, ako je ona. Niekedy sa

čudujem, prečo mám také šťastie na ľudí. Jedno viem. To, že som stretla človeka, ako je ona, bola, je a bude najlepšia vec v mojom živote. Ona je odpoveďou na všetky moje hádanky, problémy a pocity. Je mapou, ktorá ma vždy zavedie na správne miesto. Je to až neuveriteľné, že stačí tak málo. Stačí iba pár slov. Tieto slová zmenia časť môjho života a povedú ho správnou cestou. Vždy až do cieľa. Ale čo z toho má ona? Túto otázku som si kládla často. Raz som ju položila i jej. A odpoveď bola jasná a skromná. Dobrý pocit. Bolo to prekvapujúce i nie. Už pre mňa urobila mnoho a nikdy za to nič nechcela. Stačil jej dobrý pocit z dobre vykonanej práce. Na takéhoto človeka sa nedá ani hnevať. Veď som sa na ňu ani nikdy nehnevila. Jednoducho som nemala prečo. Takýchto kamarátstiev je na svete veľmi málo. Ona je ten, kto je z ľudí šťastný. Ja som ten, čo má na ľudí šťastie.

Vždy sa nájde človek, ktorý potrebuje pomoc. Za kým pôjde, keď bude mať problém? Ja som si na túto otázku už odpovedala.

Barusha

Ako sa v človeku rodí sloboda

Každý z vás už zažil pocit prázdnoty. Akoby vám niečo chýbalo ku šťastiu. Predstavte, si že sedíte v uzavretej miestnosti bez okien s jednými dverami, ktoré sú zamknuté. Vo vnútri duše vás niečo zviaza. Niečo neskutočne dôležité. Nemusíte sa nikam ponáhľať, pretože aj tak sa nikam nedostanete. Začnete premýšľať o rôznych veciach. Ale nič nie je nekonečné. Po poslednej myšlienke sa idete zblázniť. Pýtate sa prečo? Čo vo vás vyvolalo pocit úzkosti? Vaším želaním je dostať sa von a ujsť od všetkých výčitiek, stresu a nepríjemných vecí. To sa však nedá! Vždy bude niečo, čo nemožno odstrániť. Aj keby ste preplávali celý Tichý oceán, boli by ste zasa na začiatku.

Už od malička si želáte viac priestoru, svetla, farieb. Bohužiaľ, nie je to vo vašich rukách. Alebo keď vám dala mama domáce väzenie. Pozerali ste sa z okna na ostatných ľudí, ako sa vonku zabávajú, a vy ste museli sedieť doma. Bolo nádherné počasie, presne také, aké by sa vám hodilo na opaľovanie. No jediné miesto, kde ste sa mohli opaľovať, bola vaša posteľ, a to aj tak iba pod lampou.

V pubertálnom veku ľudí obmedzujú hlavne rodičia. Vyžadujú od vás, aby ste sa podieľali na domácich prácach, starali sa o záhradku, strážili mladšieho súrodenca. Mnohokrát túžite ísť na koncert obľúbenej kapely, no rodičia to zamietnu, pretože koncert je dlho do noci a na to ste ešte mladí. Aj keď to mnohí beriete ako obmedzovanie, nie je to tak. Vaši rodičia pre vás chcú iba to najlepšie.

Keď sa človek vyvíjal a ocitol sa na opustenom ostrove, musel ho preskúmať. Nebol tam nik, kto by to spravil za neho. A keď zistil, že okolo celého ostrova je voda, nemal inú možnosť, než zostať na ostrove. Mal celý ostrov len pre seba, mohol si robiť,

čo chcel... Voda naokolo ho obmedzovala. Neskôr však zistil, že nemusí žiť s pocitom úzkosti. Stačí sa len preplaviť niekam, kde vyzerá svet väčšie.

Obmedzovanie slobody nemusí byť iba priestorové. Taktiež to finančné je niekedy frustrujúce. Zbadáte vec, po ktorej už dlho túžite, no nemáte peniaze na jej kúpu. To vás určite nenadchne. Obmedzovanie môžete byť aj časové. Čas je veľmi chýlostivá vec. Uvediem jednoduchý príklad. Ráno sa zobudíte o pol siedmej a musíte sa ponáhľať, aby ste sa včas dostavili do práce, do školy, na letisko. Prídete na určené miesto a zistíte, že ste si doma niečo dôležité zabudli. A čo teraz? Nemôžete nič robiť, pretože vám to čas nedovolí.

Ak sa na všetko budete pozerať z lepšieho uhla, uvidíte, že život skutočne za to stojí. Nemusíte na všetko hľadieť len so založenými rukami. Sloboda sa dá rozvíjať. Stačí vôľa. Vždy ste túžili, túžite a budete túžiť byť slobodní. V tomto vás nemôže nikto obmedziť. Ani okolie, ani zákony, ani ľudia.

Barusha

Úúúna

6:30 - vstávaj, musíš ísť do školy

8:45 - vstávaj, už sa začala hodina

9:15 – vstávaj, musíš sa ísť nachystať do školy

5 dní stále to isté. Ráno každodenné hádky s mamou (mojím budíkom), aj sama so sebou o tom, prečo som včera nešla skôr spať. Ráno sa tackám po byte ako živá mŕtvola, v raňajkách sa len piplem a zo šunky vyhrzujem tváričky, maslo mi slúži ako farba maliarovi, z kaše sa snažím vytvoriť Niagarské vodopády a zo žemle malinké guľôčky. Ranné prebudenie mi spôsobuje šprint na 100 m po autobusovú zástavku.

V škole. Vstúpim do triedy. Zdvihnú sa na mňa unavené tváre, viditeľne nadšené z nasledujúcich 360 minút vyučovania. Prestávky som odrátala. Cez prestávky sa rozdeľujeme na pár skupiniek:

1) Kecáreň - ľudia najčastejšie zaoberajúci sa žhavými novinkami zo sveta nového oblečenia. Zaujímavé je, kde berú toľkú energiu na neustále kecanie.

2) Leháreň (resp. Relaxáreň). Sčasti sa v tejto

skupine nachádzam aj ja, v poslednom čase si aspoň tri prestávky denne rada pospím vyvalená na lavici alebo len tak spím s otvorenými očami. Keď sa blíži posledná prestávka (najmä v piatok), väčšina sa prebudí a vtedy neradím nikomu vstúpiť do triedy...

3) Trieda á la klieťka plná rôznych divokých šeliem ručiacich po celej ZOO. Samozrejme, v tretej skupine sa nenachádzajú všetci členovia triedy. Zvyšok sa snaží ešte niečo dospať, čo sa nedá, a druhá časť sa snaží prežiť medzi rozšantenými mladými šelmami. Aj zo mňa, školského dospávača, sa stáva zviera túžiace po zábave a smiechu so svojimi druhmi. Po klieťke (triede) sa začne rozliehať rev z každého rohu. V ZOO sa začína čas na hru! Konečne! Po triede lieta loptička (pre výcvikárov dodávam, že je malá a mäkká, používaná tak, aby nezranila žiadne zviera). Najlepšia je hra s ovocím. Ani by ste netušili, aká zábava je behať po triede so špongiou a utierať zvyšky rozpučeného banánu alebo pomaranča, ktorý sa pri hre „náhodne rozpučil“. Zrazu ČRŘN – výcvikári dávajú znamenie, že je čas ukončiť hru. A zase na mňa prichádza únava.

Prídem domov unavená z vyučovania a „hier“. Poviem si: „Nachvíľku si sadnem pred TV a idem sa hneď učiť.“ Krutou realitou však je, že si sadnem do kresla a okamžite zaspím hlbokým spánkom. Zobudím sa niečo po siedmej a horko-ťažko sa snažím pripraviť na ďalší „výcvik“. ☺

Dúfam, že celé únavné obdobie pominie. Z pozorovaní ostatných študentov a hŕby iných ľudí som usúdila, že väčšinou počujeme: „Chce sa mi spať“ alebo „Hneď po škole som išla spať.“

Počas situácií vyskytujúcich sa v tomto článku nebolo zranené žiadne zviera, výcvikár ani nebol poškodený žiaden budík - teda žiaden študent, učiteľ a moja mamina taktiež nie. Zámerom tohto článku bolo poukázať na únavu (JARNÚ???) niektorých študentov a na to, koľkú drinu majú s nami - unavenými rodičmi a učiteľmi. Myslím si, že keď sa prekonáte a pôjdete si zašportovať alebo prejsť sa, ľahko prekonáte našu školskú únavu.

Sima

Keby som tak vedela čítať myšlienky...

Blížili sme sa k trebatickej zastávke. Prechádzali sme okolo požiarnej zbrojnice a ja som sa nejakým dlhým povrazom navzájom súvisiacich spleťtých myšlienok, prelínajúcich sa jedna cez druhú, dostala až k spomienkam na minuloročnú dovolenku s rodinou. Spomínala som v myšlienkach na hrejivé letné slnko, ktoré ma svojimi lúčmi farbilo dohneda, na pláže plné jemného piesku, do ktorého sa mi zabárali nohy, na tichý šum mora a na ľahký vánok, ktorý sa mi

pohrával v zmáčaných vlasoch. Predstavovala som si, ako vchádzam do mora a už ani neviem, ako som si predstavila, čo by sa stalo, keby sa mi do zadku zakvačil veľký červený rak. Divné? Rozhodne. V mysli som sa zahanbila. Ak by to bol niekto počul, pomyslel by si, že som blázon. Totálne bláznivý blázon. Moje myšlienky sa ubrali celkom iným smerom. Premýšľala som o tom, aké strašné by to bolo, keby niekto z mojich spolucestujúcich dokázal čítať myšlienky. Ako som si

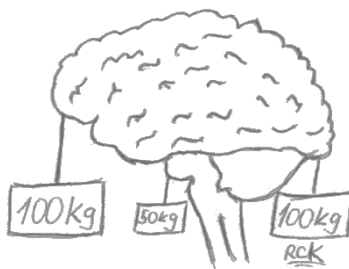
to predstavila, zahanbila som sa ešte viac. Táto myšlienka ma zamestnávala ešte dobrých 5 minút, kým sme sa ocitli pred Vrbovým. Blížili sme sa k zastávke a ja som zbadala čerstvého ex mojej kamarátky s úplne pochmúrnym výrazom v tvári. Zaujalo ma to. Teda, skôr som bola zvedavá, či náhodou nerozmýšľal nad ňou a nad ich rozchodom. Zatvárila som sa úplne tragicky a v duchu som si vzdychla: „Keby som tak vedela čítať myšlienky...“

Rodžer

Kognitívne preťaženie

Nechce sa vám robiť ťaháky? Rodičia už prekukli váš prílišný záujem o podpisovanie prázdnych papierikov, učiteľom je podozrivé, že vám už najmenej päťkrát zomreli starí rodičia a nepomáha už ani staré dobré jedenie lahodnej kriedy? V takejto kritickej situácii vám pomôže jedno: choďte za pedagógom a s ospravedlnením mu povedzte, že trpíte kognitívnym preťažením. Čo to vlastne je? Môže to byť otázka, ktorú vám položí zmätený pedagóg, preto sa sladko usmejte a s inteligentným výrazom na tvári mu smelo odpovedzte. Kognitívne preťaženie je

výsledkom snahy naučiť sa a pochopiť čo najviac, keď prebiehame medzi informačnými kanálmi. Namiesto toho, aby sme porozumeli a zapamätali si

informáciu, získa naša dlhodobá pamäť veľmi málo materiálu, takže mozog si nedokáže informáciu správne „zaškatuľkovať“, a preto vlastne z takýchto informácií nemáme žiaden úžitok. Napríklad, keď sa snažíme na

v jeden večer pred písomkou alebo skúšaním naučiť 3 predmety, povedzme angličtinu, dejepis a biológiu, tak na druhý deň môžeme napísať písomky aj na jednotky, ale za týždeň nevieme ani ceknúť, prípadne si chaoticky spájame Cézara s nepravdivými slovesami a z nepochopiteľných dôvodov sa k tomu pripája opelenie borovice. Tento argument môžete hrdo vytasiť pred učiteľom, je totiž vedecky dokázaný. Či vás už s pohrdaním neposadí aj s päťkou, že učiť sa máme priebežne, je už vo hviezdach.

RCK

Vypni hrud' a vykrič svoj vzdor!

V poslednej dobe sa ľudia stále viac boja povedať svoj názor, hlavne ak sa líši od názoru dominantnejšej osoby či skupiny. Boja sa samoty, výsmechu, potupy. Ale prečo?

Nie sme vojaci v Bagdade, ktorým rozkážu zabiť a oni to musia splniť. Nám za náš názor nehrozí trojročné väzenie, vojenský súd, strata hodnosti a všetkého, čo sme doteraz budovali. Tak prečo nenájsť v sebe aspoň toľko hrdosti a odvahy ako zvieratá?

I ono prejaví svoj názor, keď sa mu nepáči, že si ho nevšímajú. Nehladkáte ho alebo ste mu nechtiac ublížili. Ľudia sa predsa považujú za vyspelejšie bytosti. A predsa...

...desiatky tisíc ľudí sú denne utláčané, pretože nevedia povedať NIE! ...tucty ľudí sa rozvedú pre nedostatok komunikácie. Očakávali, že ich partner bude ako z telenovely a bude čítať ich myšlienky plné najtajnejších túžob. Ale ľudia telepatiu zatiaľ neovládajú. O žiadnom

aspoň neviem. Stačí tak málo. Pár slov dokáže zmeniť život. K dobrému či zlému? To už nech posúdia iní. Nikto na svete by nemal mlčať iba zo strachu (hoc by bol oprávnený), čo by mohlo, ale nemuselo byť. Ľudia to, samozrejme, môžu mať po toľkých rokoch, keď poddaným vládli páni, takpovediac zakódované v DNA. Ale časy otrokov, bičovania a mučenia sú, aspoň v našej dávno preč.

Prečo nepovedať kamarátke, že sukňa čo sa nepáčila jej, sa páči tebe? Alebo že sa ti hnuší, ako všetci ponížujú tvojho spolužiaka? Mysliaci človek by mal bojovať za svoje priority a myšlienky. Mnohí sa vyjadrili, i keď za to boli kruto potrestaní, ale spravili, čo uznali za vhodné, a neoľutovali to. Muž, ktorý sa postavil tankom, je najlepším príkladom, ako bojovať za slobodu a za svoj názor. 5. júna 1989 sa mladý neozbrojený čínsky muž postavil proti radu tankov na

ulici Večného pokoja. Novinári tento odvážny akt zdokumentovali a stal sa ikonou odboja po celom svete. Kto bol tento muž a aký osud ho postretol, sa doteraz nevie, ale táto konfrontácia podnietila mnohých iných, aby sa prejavili.

A preto by sme sa nemali báť povedať, čo máme na srdci. Samozrejme, povedať to vhodne, slušne, neznížiť sa k vulgarizmu, ale i tak dbať, aby bolo naše presvedčenie rázne a aby ho ostatní pochopili a nesnažili sa nám ho vziať.

Jedna myšlienka mi bude navždy ležať v srdci a bude mi pripomínať, že máme bojovať za to, kým sme: „Ak nie si dosť silný, buď silnejší! Ak sa bojíš prehry, tak vyhraj! Staň si pred ostatných s upreným pohľadom, vypni hrud' a vykrič svoj vzdor!

Katyra

Náš vodca

Autokracia...

... čo to je? Je možná ešte v tejto dobe? Aké spoločné vlastnosti má s diktatúrou? A hlavne, dokážete jej nepodľahnúť?

Nemecký film nakrútený v roku 2008 sa inšpiroval skutočnou udalosťou v Nemecku. Nemci, ktorí trpia „historickou hanbou“, si myslia, že už by viac nepodľahli fanatizmu, ako to spravili v minulosti.

A tak sa profesor Reiner Wenger rozhodne vyskúšať na svojich žiakoch kontroverzný pokus. Chce, aby si na vlastnej koži vyskúšali autokraciu, a tak vznikne VLNA.

„Ak niečo robíš, rob to pre spoločnosť, nebuď jedinec, ale buď členom skupiny, zotri rozdiely a uznávaj súdržnosť.“

Takto sa mohla charakterizovať pointa Vlny. Skupina vylúčila tých, čo sa

DIE WELLE

nechceli prispôbiť, a prijali tých, ktorí sa podvolili. Film nám zároveň ukazuje, ako sa ľudia postupne vzdávajú svojich morálnych zásad a ako ich

tento projekt mení. Podvolili sa „Herr Wagner“ a stali sa súčasťou skupiny s charakteristickou bielou košeľou.

Za toto majstrovské dielo je zodpovedný režisér

Dennis Gansel (Napola, Baby to chcú tiež) a svet mu môže byť len vďačný za ďalší kvalitný nemecký film.

Max Riemelt a Jürgen Vogel - nič nehovoriace mená a predsa ich výkony boli vierohodnejšie ako výkony mnohých hollywoodskych hercov.

Katyra

George Orwell – Zvieracia farma

Autor nás v knihe zavedie do rozprávkového príbehu, v ktorom sa zvieratá ťažko pracujúce na farme rozhodnú spôsobiť prevrat a oslobodiť sa spod nadvlády ľudí. Celé sa to začne tým, že prasatá prednesú reč o dôležitosti revolúcie pre dobro zvierat. Tiež vymyslia sedem pravidiel, z ktorých najhlavnejším je „Všetky zvieratá sú si rovné“.

Prichádza žatva. Všetky zvieratá tvrdo pracujú, no sú šťastné, lebo majú slobodu, dosť jedla a všetko, čo robia, robia pre seba. Vyzerá to, že spokojný život zvierat bude trvať

večne. V zime však záhadne začne miznúť jedlo. Na úkor ostatných si prasatá zvyšujú svoje prídely, ale pretože sú inteligentné a ako jediné dokážu zorganizovať prácu, ostatné zvieratá ich poslúchajú. Prasatá sú čoraz nadradenejšie. Na svoju ochranu si vychovávajú verných služobníkov – psy. Medzi prasatami sa nájde jeden vodca a ten zájde ešte ďalej. Každého, kto s prasatami nesúhlasí, nechá zabiť. Hlavné heslo sa mení na „Všetky zvieratá sú si rovné, ale niektoré sú si rovnejšie.“

Prejde mnoho rokov, zopár starých zvierat na

farme ostáva, ďalšie sa narodili a ďalšie boli kúpené. Pod kontrolou prasiat sa ich život nezmenil – drú a hladujú. Občas sa snažia spomenúť si, či sa im kedysi žilo lepšie alebo horšie, no nepamätajú sa. Jednoducho, nemajú s čím porovnávať život, ktorý žijú teraz.

Hoci táto knižka bola napísaná dávno, Orwell v nej takmer presne predpovedá to, čo sa neskôr dialo v totalitných režimoch. Skúste si ju prečítať a možno objavíte podobnosť so súčasným dňom

Pavína Hodulová, V. O

Básnické okienko

Sausage Story

In the place, where reigns the cheese,
Lies the land, called the fridge.
Everyone is happy there,
From apple to a milk barrel.

They had a problem with the man,
A few times per day eating them.
Until appeared an idea,
To make the man have diarrhea.

Nobody wanted to do this,
Except the mighty, brave sausage.

Fruit was happy to hear that,
But the pork was really scared.
They were friends since the slaughter,
For the pork, he was like a brother.

But the sausage has decided
To go into the man, and be digested.
To purge all the wrong substances,
And make the man be disgusted.

Here comes the man,
It is 6 p.m.
Everyone is frightened now,
Why? It's the dinner time!

But the man cooked the sausage greatly,
Disabling the meat to hurt him hardly.

As the sausage failed his task,
The whole fridge cried and cried.
They'll remember the mighty wiener,
Cause for them, he is the winner.

Martin Jakubec, 2. A

Sonet o obedoch

Niesli sa po škole príbehy pozoruhodné,
že školské obedy sú dobré, ba lahodné.
Tak raz spravila som chybu osudnú
a dala som sa na vec hazardnú.

Spolužiak daroval mi obedový lístok.
Postavila som sa do radu medzi pár neviniatok
čakajúcich na obed. Mysliac na potravu
naložili mi na tanier otravu.

Z taniera šírila sa pofidérna aróma.
Ale až po prehltnutí čakala ma pohroma!
Môj žalúdok alarmujúco pracoval na poplach,
dal najavo, že pomohol by výplach.
Nepotrebujem ani žiadne slová noblesné,
jednoducho: obedy sú otrasné!

RCK

Fyzika

Jedno ráno nervy veľké,
prvá hodka - fyzika.
Je to horor ako v telke,
horšie ako kolika.

Keď tá hodka nastane,
všetci trpnu ešte viac.
Čas akoby zastane,
profák príde chtiac-nechtiac.

Je to taký dedko starý,
čo nám stále nadáva.
Mračí sa a čudne tvári,
zvlášťne zvuky vydáva.

Žuvačku má v ústach šedú,
sem-tam sa aj zasmieje.
Dáva nám len ťažké DÚ,
skúste hádať, kto to je?

Anonym

Osemsmerovka

„Decká, uplatňujte, prosím vás,
kritické myslenie. Neverté úplne
všetkému, čo ... (tajnička na 14
písmen).“

**Veľá zábavy
pri lúštení!**

O	T	Á	L	D	V	K	Y	T	I	C	A	L	U	T	I	P	A	K	A
R	O	P	A	K	U	K	T	C	Á	H	S	O	P	K	A	M	K	C	Š
A	M	R	O	N	R	N	V	A	R	L	Y	N	C	K	Á	L	I	S	L
A	T	I	A	Á	E	O	D	A	P	A	N	A	E	K	Í	N	A	B	A
I	I	N	P	M	L	Á	D	Z	A	V	CH	T	V	M	D	O	R	I	P
S	A	C	A	R	L	B	V	I	B	A	R	E	A	A	N	Á	C	O	K
I	T	N	Á	E	Y	P	O	B	Y	T	Ó	I	R	E	N	Á	L	T	A
M	R	M	MGR	M	I	L	A	N	Á	M	A	R	O						
O	O	R	S	U	A	O	T	E	A	L	A	N	O	V	Á	R	P	T	
K	A	K	T	A	L	J	D	K	J	U	R	O	L	I	A	N	A	O	U
M	A	E	C	I	E	M	N	A	K	G	R	O	C	K	O	Z	L	L	S
A	Ň	N	N	P	T	A	R	O	O	A	K	A	K	A	R	I	B	I	K
G	I	A	T	U	A	K	O	N	K	Š	S	R	Á	J	V	R	A	V	A
M	V	R	A	Ž	D	A	I	V	A	L	A	T	N	A	T	A	P	O	L
A	S	A	K	R	A	K	R	E	I	B	Z	A	A	K	A	D	I	M	A

AKADI	ETANOL	KAPOR	KOMISIA	LOVCI	NORMA	PRINC	SYNCHRÓN
ANORAK	GERMÁN	KARIBIK	KOMORA	MAGMA	OKULÁR	PRSTEN	ŠĽAPKA
AORTA	HLAVA	KARKASA	KONJUGÁCIA	MAKAK	OLIVA	RADNICA	TANTAL
BANÍK	HRADBY	KASTA	KRAJANIA	MALINA	ORNAMENT	RAMENO	TOPOL
BIOTOP	IBIZA	KINOGRAM	KYTICA	MARMELÁDA	PABYLE	RULETA	VARECHA
BITKA	KAJAK	KLÍMA	LATKA	MINCA	PÁRKY	SILÁK	VRAVA
BRÁNA	KAKAO	KNOKAUT	LIANA	MLÁDZA	POBYT	SKALA	VRAŽDA
DLÁTO	KAKTUS	KOLORÁCIA	LOKŠA	MRAVEC	POLOVICA	SOPKA	ZBIERKA
DOMOV	KAPITULA	KOMÁR	LOPATA	NANUK	PRÁVO	SVIŇA	

Myšlienky

Vietor ohýba konáre starého dubu pred naším domom. Viažu ma k nemu toľké spomienky. Niektoré pekné, iné menej pekné. Na človeka tak ďaleko. Mať tak krídla a nechať sa unášať vetrom k nemu. Ale nie. Táto večná hra musí pokračovať. Život musel zariadiť, aby som bola o sto rokov staršia ako on. Jediný, čo pozná hoc mizivú, ale i tak podstatnú časť mojej duše. Čo je to za dobu, keď si žena nemôže nájsť mladšieho partnera. Je to snáď vysnívaná doba zdanlivého mieru?

Zrazu sa ozvalo dupanie opätkov na drevenej podlahe. Zamyslenú Marisu to vytrhlo z úvah, prekvapene sa otočila a pred ňou stála nízka útla postava asi 14-ročnej tínedžerky. A predsa na nej bolo niečo iné ako na obyčajných stredoškolákoch, ktoré vidíme denne na ulici. Mala krásne plavé vlasy siahajúce po bedrá, žiarivomodré oči, ktoré napriek tme v miestnosti bolo krásne vidieť, plné červené pery, z ktorých mierne vytrčali dva ostré výčnelky.

Pleť biela ako čerstvo napadaný sneh kontrastovala s tmavými čipkovanými šatami a veľkým strieborným náhrdelníkom na jej labuťom jemnom krku, uprostred krvavočervený veľký rubín.

„Maria, čo tu robíš?“ spýtala sa Marisa karhavo, akoby

chcela to dievča uraziť a ostať iba sama.

„Zase naňho myslíš?“ uzemnila ju Maria.

„Čo ťa je do toho, môžem si myslieť, na koho chcem.“ sykla Marisa.

„Ako chceš. Mne je to jedno. Aj tak nemám srdce. Ale som hladná, a veľmi.“ Maria si obľizla ružovým jazykom svoje pery a vrhla na Marisu prosebný pohľad.

„No tak sa choď najesť. Na čo ešte čakáš?“

„Myslela som si, že pôjdeš so mnou, vieš, ako to dopadlo naposledy, nechcem, aby ma Georgee zase hrešil. To by mi puklo srdce.“ Maria pozrela do zeme, aby mohla skryť svoj sebecký pohľad.

„Nehovorila si, že nemáš srdce?“ Marisa sa pomaly zdvihla z koženého kresla pri okne a prešla ku dverám z dubového dreva na druhom konci miestnosti. „Tak ideš?“ pobádala Mariu a tá len veselo vyskočila a obe zmizli vo dverách.

„John, už zase myslíš na tú babu? Už sú to tri mesiace, čo odišla. Kašli na ňu, ako prišla, tak aj odišla. Alebo ťa priťahujú dievčatá s tajomným nádychom?“ Vysoký urastený chalan v modrej koženej bunde tľapol po pleci zadumaného Johna.

Už to bolo tak dávno, čo nevidel Marisu. Líbil ju? Áno. Dá sa vôbec zamilovať za ani

nie dva mesiace? Dá sa vôbec zabudnúť na človeka, s ktorým ste prežili najúžasnejšie momenty svojho úbohého pozemského života?

„Nie, to nič, myslel som na dnešný zápas,“ zahovoril John a pokúšal sa nasadiť veselú tvár.

Potom náhle zvažnel.

„Dokelu, nepovedz mi, že dnes je test z angličtiny.“ John sa chrptom pravej ruky udril do čela.

„To teda je, braček,“ usmial sa a odbočil do dverí po jeho pravici.

John zostal sám. Bolo to dlho, čo nebol s Marisou. Chýbalo mu všetko. Jej karamelové vlasy. Azúrovomodré oči, láskyplný pohľad. Jej chladný dotyk. Tik, ktorý dostávala, keď ju niečo vystrašilo. Jej vôňa, taká neznáma a pritom známa zároveň. Pretože on ju poznal.

Bola to Psyché, jeden z najlepších parfémov tejto doby. Johnov biologický otec bol totiž parfumér žijúci v zahraničí. Prečo biologický? Pretože keď mal jeho syn John dva roky, zistil, že je gay a odišiel od nich s istým hnedookým módnym návrhárom Alechandrom.

Johnovi dokonca chýbal aj Marisin hlas znejúci ako spev a jemný ako hodváb, ktorý vás pohládza po tvári. Ale čo si pamätal najviac, boli jej bozky. Vášnivé a jemné zároveň,

sladké a drsné a niekedy, keď ho poškrabkala svojimi zaostrenými tesákmi. Pamätal si, ako sa na tom obaja smiali. Ozvalo sa zvonenie, rozliehajúce sa po celej budove.

John sa pobral do svojej triedy. Hoci pred svojím kamarátom hral, že sa bojí prichádzajúcej písomky, dobre o nej vedel. Musel si niečím vyplniť čas, aby neustále nemyslel na ňu...

Dvere sa rozleteli. V nich stála zakrvavená šťastná Maria a nostalgická Marisa, ktorá však mala iba nebadané kvapky krvi pri ústach, a aj tie si napokon oblizla.

„No tak, Marisa, trochu života do toho umierania," zašvitorila veselá Maria a posadila sa do kresla, kde predtým sedela Marisa a uvažovala o Johnovi.

„Ja už som mŕtva, tak ma nechaj tak," odvrkla Marisa a podišla ku kreslu.

„To medzi vami je len hra, nie? Alebo... Marisa, on ti vážne tak chýba? Keď chceš, choď za ním, nikomu to neprezradím," náhle povedala Maria s pohľadom zabodnutým v mocnom strome za oknom.

„Hra. Ako ľahko sa to vysloví. Je to v istom slova zmysle hra. Hra na to, že aspoň na malú chvíľu môžem byť človekom, akým som bola. Aspoň na chvíľu si pripomenúť minulosť.“

„Tak už choď. Nebudem to hovoriť dvakrát," povedala Maria pre ňu takým atypickým dospelým hlasom.

„To... to... vážne?" nevedela sa vykoktať Marisa a vtom jej už nebolo.

Maria sa zlomyseľne usmiala, ale to už Marisa nemohla vidieť. Bola dávno na ceste za svojím milovaným, za jediným stvorením na celom svete, vďaka ktorému ešte neprepadla úplnému zúfalstvu zo života v samote, večnom hlade a večnej tme.

John unavený z dnešného dňa prešiel cez veľké mohutné dvere školy, historickej budovy s viac ako 200 rokmi na konte.

Zapadajúce slnko mu osvetľovalo pravú polovicu jeho jemne opálenej tváre a lúče sa odrážali od jeho zlatistých vlasov.

Marisa naňho pozerala s úžasom. Ešte nikdy nestretla takého pekného človeka. Upírov nerátajúc. Vykročila.

John začul zašuchotanie lístkov, keď sa obrátil smerom k miestu, odkiaľ vychádzal zvuk, zbadal postavu.

„Nie, to nie je možné." zvolal a orieškové oči sa mu zaleskli od šťastia a potlačovania dojatých sĺz.

Marisa bola tiež nesmierne šťastná, hoci ona už roky plakať nemohla. Rozbehla sa k nemu, vrhla sa mu okolo krku a vtisla mu horúci bozk na pery.

Vzadu sa len ozval piskot okoloidúcich a podpichovačné výkriky.

Ale nikto z nich dvoch si to nevšimol. Boli tu len oni dvaja, ich pery, ich telá, ich mysle, všetko na jednom mieste.

A už nikdy sa od seba nechceli odlúčiť.

„Marisa?" John od nej odtrhol pery a pošepol.

„Áno? To som ja, neboj, snáď by si nebozkával cudzie dievča, nie?" povedala a chcela pobožkať Johna. Avšak on jej to nedovolil a pokračoval:

„Marisa, ja chcem vedieť, kde si bola," nedal sa John.

„To ti nemôžem povedať." zachmúrene povedala Marisa, položila mu ruky na plecia a pohľad uprela na neďaleký hlúčik ľudí. „Nesmiem."

„Ale prečo? Marisa, máš snúbenca? Alebo nebudaj manžela? Tajnú nemŕtvu priateľku, ktorá žiarli na obyčajného smrteľníka?" ironicky sa spýtal John.

„Ty blbec!" ťukla mu hánkou do čela. „Myslíš si, že ja... Nie, tu ide o niečo iné. Nesmiem ti to povedať. Nechcem ťa stratiť."

John iba nechápavo pokrútil hlavou, ako by chcel striasť nepríjemné myšlienky, ktoré mu napadli, ale to mu už Marisa vnútila ďalší horúci bozk, ktorému nedokázal odolať. V hlave jej ostala iba jedna myšlienka: Ostať takto až do konca sveta.

Katyra

